

Dar sunt și amintiri adevărate

Mircea IVĂNESCU

Și eu am umblat odată cu o amintire
în mâini, strângând-o atent, să nu-mi scape.
(Îmi alunecase odată – și se rostogolise de-a dura
pe jos. am șters-o frumos, cu mâneca hainei
nu mi-a fost frică. amintirile mele sunt mingi –
nu se sparg niciodată. numai că dacă-mi scapă,
din mâini, se pot rostogoli foarte departe –
și mi-e lene să mai alerg după ele, sau chiar
să mă întind la marginea mea, să-mi las mâna
din ce în ce mai lungă în jos, să fugăresc amintirea.
Îmi iau mai bine o alta. și asta poate fi falsă.)
și eu am umblat, deci, odată cu o amintire
în brațe – (și mă gândeam, cu un rânjel
rău, că într-o carte celebră, nu mai știu cine
umbla cu propriul său cap prin infern, luminându-și
drumul). și parcă nu e totuna?